

pengene på disken. For hun tænkte ved sig selv: „De er måske slet ikke friske.“

Fåret tog pengene og lagde dem i en kasse. Så sagde hun: „Jeg giver aldrig kunderne varerne – det ville aldrig gå – du må hente det selv.“ Og derefter gik hun ned i den anden ende af butikken og satte ægget ret op og ned på en hylde.

Gad vidst, hvorfor det ikke ville gå? tænkte Alice, mens hun famlede sig frem mellem borde og stole, for butikken var meget mørk i den bagerste del. „Ægget synes at fjerne sig, jo mere jeg går mod det. Lad mig se, er det en stol? Jamen, den har jo grene! Hvor er det underligt, at der gror træer her! Og der er skam en lille bækl! Ja, det er den mærkeligste lille butik, jeg nogen sinde har set!“

Så hun gik videre og undrede sig mere og mere, fordi alle ting blev til et træ, i det øjeblik hun nåede det, og hun forventede derfor, at ægget gjorde det samme.

Klumpe Dumpe

MEN ÆGGET BLEV BARE STØRRE OG STØRRE og mere og mere som et menneske. Da hun ikke var mere end et par meter fra det, så hun, at det havde øjne, næse og mund, og da hun var helt tæt ved det, så hun tydeligt, at det var selveste KLUMPE DUMPE. „Det kan ikke være nogen anden!“ sagde hun til sig selv. „Jeg er lige så sikker på det, som hvis navnet havde været skrevet i panden på ham!“

Det kunne nemt have været skrevet hundrede af gange på det enorme ansigt. Klumpe Dumpe sad i skrædderstilling på toppen af en høj mur – der var så smal, at Alice undrede sig over, hvordan han kunne holde balancen – og da hans øjne var stift rettet i den modsatte retning, og han ikke tog den mindste notits af hende, tænkte hun, at han måtte være udstoppet.

„Og hvor han dog ligner et æg!“ sagde hun højt, mens hun stod med hænderne parat til at gribe ham, for hun ventede hvert øjeblik, at han ville falde.

„Det er meget irriterende,“ sagde Klumpe Dumpe efter lang tavshed og så væk fra Alice, mens han talte, „at blive kaldt et æg – meget!“

„Jeg sagde, at De lignede et æg, min herre,“ forklarede Alice venligt. „Og nogle æg er jo meget smukke,“ tilføjede hun og håbede på, at hun kunne forandre sin bemærkning til en kompliment.

„Nogle mennesker,“ sagde Klumpe Dumpe, mens han som før så i modsat retning af Alice, „har ikke mere forstand end et pattebarn!“

Alice vidste ikke, hvad hun skulle svare på det. Hun syntes overhovedet ikke, at det her lignede en ordveksling, da han slet ikke henvendte et muk til hende. Faktisk var hans sidste bemærkning åbenbart henvendt til et træ – så hun stod og sagde sagte for sig selv:

„Klumpe Dumpe sad på en mur.

Klumpe Dumpe røg sig en tur.

*Alle kongens beste og alle kongens mænd
kunne ikke få Klumpe Dumpe derop igen.“*

„Den sidste linje er alt for lang til digtet,“ tilføjede hun højt og glemte, at Klumpe Dumpe kunne høre hende.

„Lad være med at stå og vrøvle for dig selv,“ sagde Klumpe Dumpe og så på hende for første gang, „men fortæl mig dit navn og dit ærinde.“

„Mit navn er Alice, men ...“

„Det er godt nok et fjollet navn!“ afbrød Klumpe Dumpe utålmodigt. „Hvad betyder det?“

„Skal et navn betyde noget?“ spurgte Alice tvivlrådig.

„Selvfølgelig skal det det,“ sagde Klumpe Dumpe med en kort latter. „Mit navn betyder min facon – og det er også en meget smuk facon. Med et navn som dit, kunne du næsten have alle slags faconer.“

„Hvorfor sidder De herude helt alene?“ sagde Alice, der ikke ønskede at starte en diskussion.

„Fordi der ikke er nogen sammen med mig!“ råbte Klumpe Dumpe. „Troede du, at jeg ikke vidste svaret på det? Stil et andet.“

„Tror De ikke, at De ville være mere sikker på jorden?“ fortsatte Alice uden at have nogen tanke om at stille en ny gåde, men ganske simpelt fordi hun var et venligt menneske, der var bekymret for den mærkelige skikkelse. „Den mur er så forfærdelig smal!“

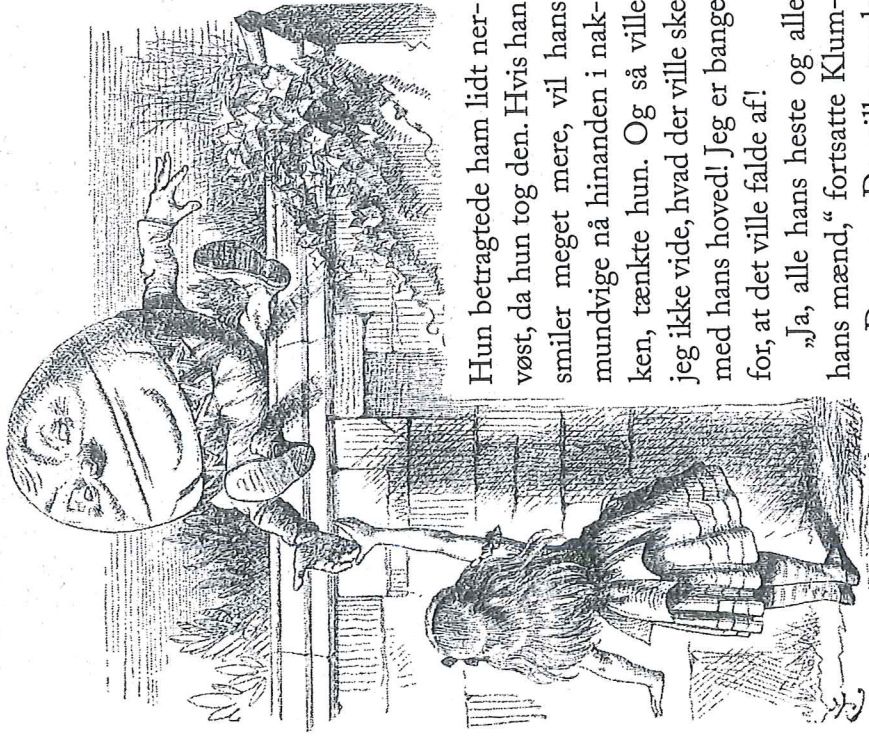
„Sikke gevaldigt lette gåder du stiller!“ snerrede Klumpe Dumpe. „Selvfølgelig tror jeg ikke det! Og hvis jeg nogen sinde faldt ned – hvilket der ikke er nogen mulighed for – men hvis jeg gjorde –“ her spidsede han munden og så så højtidelig og vigtig ud, at Alice næsten ikke kunne lade være med at le. „Hvis jeg virkelig faldt,“ gik han videre, „Har kongen lovet mig – der blev du nok bleg! Du troede ikke, jeg ville sige det, gjorde du? Kongen har lovet mig – med sine egne læber – at ...“

„At sende alle sine heste og alle sine mænd,“ afbrød Alice temmelig uklogt.

„Nej, det er for galt!“ hylede Klumpe Dumpe i et pludseligt udbrud af lidenskab. „Du har stået og lyttet bag dørene – bag træer – og op gennem skorstene – ellers ville du ikke have vidst det!“

„Nej, det har jeg ikke!“ sagde Alice meget forsigtigt. „Det står i en bog.“

„Nå, godt! De kan måske skrive sådan i en bog,“ sagde Klumpe Dumpe i en roligere tone. „Det er, hvad man kalder fædrelandshistorie. Det er det. Nå, se godt på mig! Jeg er den, der har talt med en konge, nå. Og måske vil du aldrig se en anden som mig. Og for at vise dig, at jeg ikke er stolt, må du gerne tage min hånd!“ Og han grinede fra øre til øre, mens han lænede sig forover (og næsten var lige ved at falde ned af muren) og rakte sin hånd til Alice.

Hun betragtede ham lidt nervøst, da hun tog den. Hvis han smiler meget mere, vil hans mundvige nå hinanden i nakken, tænkte hun. Og så ville jeg ikke vide, hvad der ville ske med hans hoved! Jeg er bange for, at det ville falde af!

„Ja, alle hans heste og alle hans mænd,“ fortsatte Klumpe Dumpe. „De ville samle mig op igen på øjeblikket. Det ville de! Nå, men – denne samtale bevæger sig lidt for hurtigt. Lad os komme tilbage til den næstsidste bemærkning.“

„Den er jeg bange for, at jeg ikke kan huske,“ sagde Alice meget høfligt.

„I det tilfælde må vi starte på ny,“ sagde Klumpe Dumpe, „og det er min tur til at vælge et emne –“ (Han taler om det, som om det her er en leg! tænkte Alice). „Et spørgsmål til dig. Hvor gammel sagde du, at du var?“

Alice regnede hurtigt efter og sagde: „Syv år og seks måneder.“

„Forkert!“ udbrød Klumpe Dumpe triumferende. „Du sagde aldrig et ord, der lignede det.“

„Jeg troede, De mente, hvor gammel er du?“ forklarede Alice.

„Hvis jeg havde ment det, havde jeg sagt det,“ sagde Klumpe Dumpe.

Alice ønskede ikke at starte et nyt skænderi, så hun sagde intet.

„Syv år og seks måneder!“ gentog Klumpe Dumpe tankfuldt. „Det er en ubekvem alder. Altså hvis du spørger om min mening, ville jeg have sagt, ‘stop, når du er blevet syv’ – men det er for sent nu.“

„Jeg har aldrig bedt om Deres råd,“ sagde Alice forbitret.

„For stolt?“ spurgte den anden.

Alice blev endnu mere forbitret over denne antydning. „Jeg mener,“ sagde hun, „at én ikke kan gøre for, at én bliver ældre.“

„En kan måske ikke,“ sagde Klumpe Dumpe, „men to kan. Med ordentlig hjælp kunne du have standset ved syv.“

„Hvilket smukt bælte, De har på!“ sagde Alice pludselig. (De havde talt nok om alder, syntes hun. Og hvis de skulle skiftes til at vælge emner, var det hendes tur nu). „I det mindste,“ rettede hun sig selv ved nærmere eftertanke, „et smukt slips, ville jeg have sagt – nej, et bælte, mener jeg – åh, jeg er så ked af det!“ tilføjede hun bestyrtet for Klumpe Dumpe så så fornærmet ud, og hun begyndte at ønske, at hun ikke havde valgt det emne. Hvis bare jeg vidste, hvad der var hals, og hvad der var mave tænkte hun for sig selv!

Åbenbart var Klumpe Dumpe meget vred, skønt han ikke sagde noget i et par minutter. Da han talte igen, var det med en dyb sneppen.

„Det er – meget – irriterende,“ sagde han til sidst, „når en person ikke kan se forskel på et slips og et bælte!“

„Jeg ved, at det er meget uvidende af mig,“ svarede Alice i så ydmyg en tone, at Klumpe Dumpe lod sig formilde.

„Det er et slips, mit barn, og et smukt et, som du siger. Det er en gave fra den hvide konge og dronning. Hvad siger du så?“

„Er det virkelig det?“ sagde Alice ganske lykkelig over at opdage, at hun, når alt kom til alt, havde valgt et godt ernne.

„De forærede mig det,“ fortsatte Klumpe Dumpe tankefuldt, mens han krydsede det ene ben over det andet og foldede hænderne om knæet, „som en ikke-fødselsdagsgave.“

„Undskyld!“ sagde Alice forvirret.

„Du har ikke gjort noget,“ sagde Klumpe Dumpe.

„Jeg mener, hvad er en ikke-fødselsdagsgave?“

„En gave man får foræret, når det ikke er ens fødselsdag, selvfølgelig.“

Alice tænkte sig om. „Jeg kan nu bedst lide at få gaver, når det er min fødselsdag,“ sagde hun til sidst.

„Du ved ikke, hvad du taler om!“ råbte Klumpe Dumpe. „Hvor mange dage er der på et år?“

„Tre hundrede og femogtres,“ sagde Alice.

„Og hvor mange fødselsdage har du?“

„En.“

„Og hvis du trækker én fra tre hundrede og femogtres, hvad får du så?“

„Tre hundrede og fireogtres, selvfølgelig.“

Klumpe Dumpe så tvivlende ud. „Det vil jeg hellere se på et stykke papir,“ sagde han.

Alice kunne ikke lade være med at smile, mens hun tog sin lommebog frem og skrev ned til ham:

365 - 1 = 364

Klumpe Dumpe tog bogen og så meget grundigt på det. „Det synes at være gjort rigtigt –“ begyndte han.

„De holder den på hovedet!“ afbrød Alice.

„Det gjorde jeg minsandten også!“ sagde Klumpe Dumpe lystigt, da hun hjalp ham med at vende den. „Jeg syntes, det så lidt mærkeligt ud. Som jeg sagde, det synes at være gjort rigtigt – men jeg har ikke tid til at gennemgå det grundigt nu – og det viser, at der er tre hundrede og fireogtres dage, hvor du kan få ikke-fødselsdagsgaver –“

„Det er rigtigt,“ sagde Alice.

„Og kun én dag, hvor du kan få fødselsdagsgaver, ser du. Så hurra for dig!“

„Jeg ved ikke, hvad De mener med ‘hurra for mig’,“ sagde Alice.

Klumpe Dumpe smilede foragteligt. „Selvfølgelig gør du ikke det – før jeg fortæller dig det. Jeg mente, ‘der fik jeg lukket munden på dig’!“

„Men ‘hurra’ betyder ikke ‘lukke munden på nogen’,“ protesterede Alice.

„Når jeg bruger et ord,“ sagde Klumpe Dumpe i en meget hånlig tone, „betyder det det, som jeg vælger, det skal betyde – hverken mere eller mere.“

„Spørgsmålet er,“ sagde Alice, „om De kan få ordene til at betyde forskellige ting.“

„Spørgsmålet er,“ sagde Klumpe Dumpe, „hvilket af dem, der skal bestemme – det er det hele.“

Alice var for forvirret til at sige noget, så efter et minut begyndte Klumpe Dumpe igen. „De har temperament – nogle af dem – især verber, de er de stolteste – adjektiver kan du gøre lige så meget med, du vil, men ikke verber – dog kan jeg klare hele forsamlingen! Uudgrundelighed! Det er, hvad jeg siger!“

„Vil De være så venlig at forklare mig,“ sagde Alice, „hvad det betyder?“

„Nu taler du som et fornuftigt barn,“ sagde Klumpe Dumpe og så meget fornøjet ud. „Jeg mente med ‘uudgrundelighed’, at vi har talt nok om dette emne, og det ville være lige så godt, hvis du sagde, hvad du havde til hensigt at gøre herefter, da jeg ikke formoder, at du agter at slå dig ned her resten af dit liv.“

„Det var en hel del, det ord betød,“ sagde Alice tankefuldt.

„Når jeg får ét ord til at gøre så stort et arbejde,“ sagde Klumpe Dumpe, „betaler jeg det altid ekstra.“

„Åh!“ sagde Alice. Hun var alt for desorienteret til at gøre yderligere invendinger.

„Ja, du skulle se dem komme lørdag aften,“ sagde Klumpe Dumpe og vrikkede alvorligt med sit hoved fra side til side. „For at få deres løn, forstår du.“

(Alice vovede ikke at spørge ham om, hvad han betalte dem med. Og derfor kan jeg heller ikke fortælle dig det).

„Det lyder, som om De er meget dygtig til at forklare ord, min herre,“ sagde Alice. „Vil De være så elskværdig at forklare mig digtet, ‘Jabberwocky’?“

„Lad mig høre det,“ sagde Klumpe Dumpe. „Jeg kan forklare alle digte, der nogen sinde er skrevet – og flere, der endnu ikke er blevet skrevet.“

Det lød lovende, så Alice sagde det første vers:

„Et sludigt grævben vridrede
i brumningen på tidvis plent,
og lappingen var vaklig, og
det borte grøfgrin grent.“

„Det er nok til at begynde med,“ afbrød Klumpe Dumpe. „Der er mange svære ord dér. ‘Vridrede’ betyder klokken fire om eftermiddagen. Det er tidspunktet, hvor du ‘vri-der’ klejner til jul.“

„Det lyder meget rigtigt,“ sagde Alice. „Og ‘slidigt’?“

„Ja, det betyder både slimet og silde – og silde betyder både sent og en fisk. Forstår du, det er ligesom en lommebog. Der er to betydninger pakket ind i samme ord.“

„Det kan jeg godt forstå nu,“ sagde Alice, mens hun tænkte, så det knagede. „Og hvad er et ‘gravben’?“

„Ja, ‘gravben’ er noget lignende en grævling – og noget, der ligner et firben – og de ligner lidt proptrækkere.“

„Det må være et meget mærkeligt dyr.“

„Det er de,“ sagde Klumpe Dumpe. „De bygger også deres reder under soluret – og så lever de af ost.“

„Og ‘brumningen’?“ sagde Alice, „er det det samme som skumringen?“

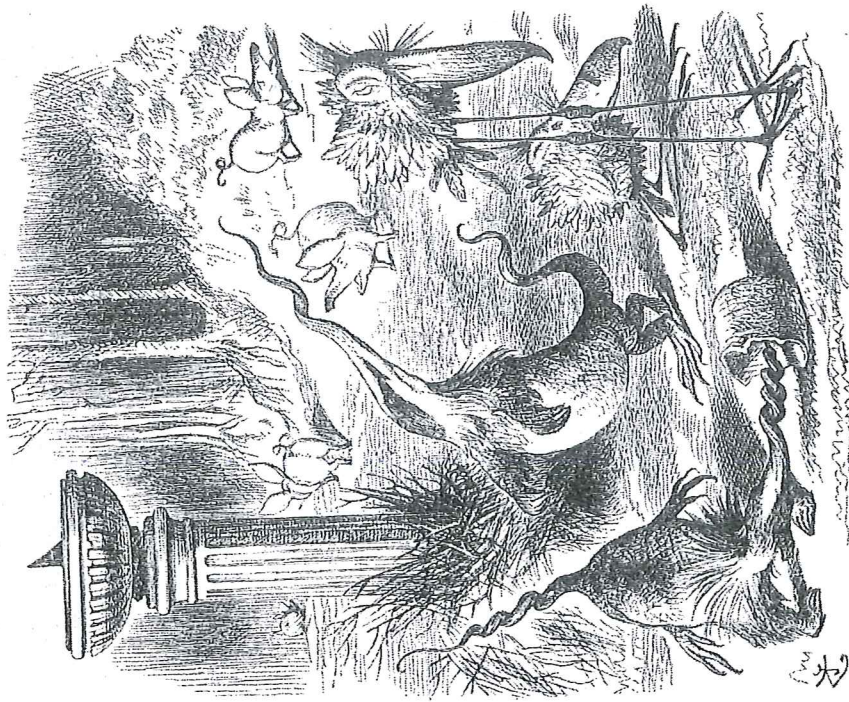
„Ja, næsten. Når skumringen falder på, brummer og buldrer ilden i kaminen.“

„Og ‘tidvis plent’ er nok plænen foran soluret, ikke?“ sagde Alice overrasket over, at hun var så klog.

„Selvfølgelig er det det. Og ‘lappingen’ er en tynd og ussel fugl med fjer, der stikker ud alle vegne – lidt som en flyvende mophe. Og ‘vaklig’ betyder både skrøbelig og vakkelvorn, så dér har du lommebogen igen.“

„Og så er der det ‘borte grøfgrin’?“ sagde Alice. „Hvis det ikke er for meget at bede Dem om?“

„Ja, det er en slags grønlig gris. Men ‘borte’ er jeg ikke

helt sikker på. Jeg tror det er en forkortelse for væk – hvilket betyder, at de er blevet væk, forstår du.“

„Og hvad betyder mon 'grent'?“

„Ja, det må være en mellemting mellem at grynte og at grine og en slags nysen i midten. Du kan måske høre, hvordan det lyder – nede i skoven – og når du en gang har hørt det, vil du være godt tilfreds. Men hvem i alverden har dog læst det udviklede vers højt for dig?“

„Jeg læste det i en bog,“ sagde Alice. „Men der var én, der sagde et digt højt for mig. Og det var meget lettere end det. Det var Diddelidum – tror jeg.“

„Nu vi taler om poesi,“ sagde Klumpe Dumpe og slog ud med en af sine store hænder, „så kan jeg læse poesi højt lige så godt som enhver anden, hvis vi endelig ...“

„Det skal vi endelig ikke!“ sagde Alice hurtigt og håbede på, at hun kunne afholde ham fra at begynde.

„Digtet, som jeg vil sige højt,“ fortsatte han uden at tage notits af hendes bemærkning, „er udelukkende skrevet til underholdning for dig.“

Alice følte, at i det tilfælde burde hun faktisk lytte til det. Så hun satte sig opgivende ned og sagde: „Tak.“

„Når vinteren kommer med sne og is,
synger jeg for dig på denne vis —“

„Jeg synger den bare ikke,“ forklarede han.

„Det kan jeg godt se,“ sagde Alice.

„Hvis du kan se, om jeg synger eller ej, har du skarpere øjne end de fleste,“ sagde Klumpe Dumpe strengt. Alice sagde ikke noget.

„Til våren, når skoven står grøn igen,
skal jeg forklare dig alt, min ven.“

„Tusind tak,“ sagde Alice.

„Til sommer, når dagen atter er lang,
vil du måske forstå min sang.“

I høst, når vissent løv hvirvles væk,
må du skrive det ned med pen og blæk.“

„Hvis jeg kan huske det så længe,“ sagde Alice.

„Du behøver ikke komme med bemærkninger hele ti-

den," sagde Klumpe Dumpe. "De er uformuftige og får mig ud af fodslag."

„Jeg sendte et brev til fiskene: 'Hej! Her skal I se, hvad jeg ønsker mig!'"

Fra fiskene udi bølgens blå kom der et underligt svar derpå.

Og her er det svar, som fra fiskene kom:
"Det kan vi skam ikke, eftersom —"

„Jeg er bange for, at jeg ikke forstår det," sagde Alice
„Det bliver lettere, når vi når lidt længere frem," sagde Klumpe Dumpe.

„Da sendte jeg atter bud derned, at det var nok bedst med lydighed.

Det lo nu fiskene meget af:
"Er herren i dårligt humør i da?"

Én gang og to gange slog jeg på ed, men nej, de tog ikke mod gode råd.

Jeg bented' en stor, ny gryde ned, tjenlig og god for mit øjemed.

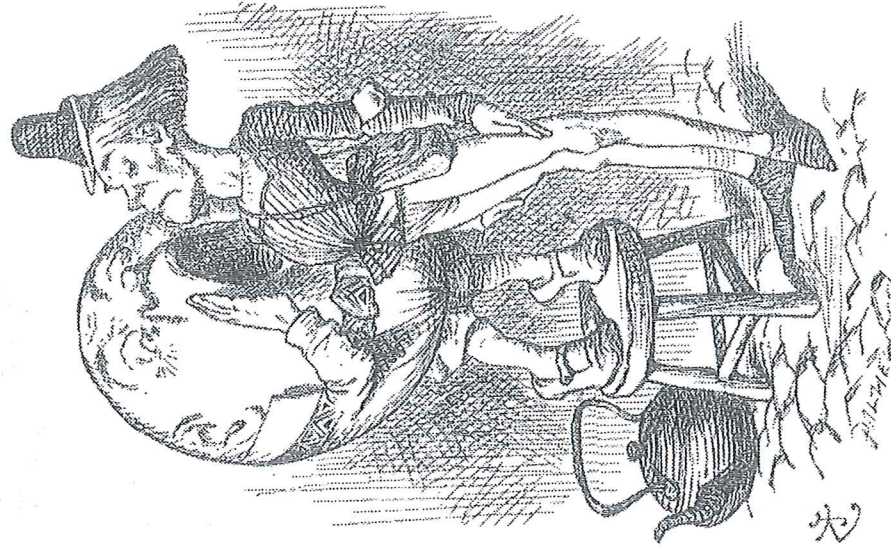
Mit hjerte slog over al forstand, da jeg fyldte gryden med pumpevand.

Da kom der en og fortalte mig, at de kære fisk havde sagt godnat.

Da svared' jeg ham med fynd og klem, at han måtte gå og vække dem.

Jeg sagde dette så højt og fast, at trommebinderne næsten brast.

Klumpe Dumpe hævede stemmen næsten til et skrig, da han sagde dette vers, og Alice tænkte med en gysen: Jeg ville ikke for alt i verden have været den budbringer!

„Men han var temmelig stikken og tvær:
'Skrig ikke så højt – lad hellere vær.'

Og han var temmelig stikken og spids,
han så: 'Jeg skal gå og vække dem hvis —'

Fra bylden tog jeg en proptrækker frem
for selv at gå ned og vække dem.

Men døren var stængt med lås og slå.
Jeg rev og rusked' og dumdrede på.

Jeg prøved' at lukke den op igen
og drejede hårdt på håndtaget, men —“

Der var en lang pause.

„Er det det hele?“ spurgte Alice forsigtigt.

„Det er det hele,“ sagde Klumpe Dumpe. „Farvel.“

Det var temmelig pludseligt, syntes Alice. Men hun følte, at det ikke ville være høfligt at blive efter sådan et vink med en vognstang. Så hun rakte hånden frem. „Farvel, jeg håber vi ses igen!“ sagde hun så muntert, hun kunne.

„Jeg ville ikke kunne kende dig, hvis vi ses igen,“ svarede Klumpe Dumpe i en misfornøjet tone og gav hende en af sine fingre, som hun kunne trykke. „Du ligner nøjagtig alle andre mennesker.“

„Ansigtet er det, man som regel kan kende hinanden på,“ bemærkede Alice filosofisk.

„Det er lige, hvad der er i vejen,“ sagde Klumpe Dumpe. „Dit ansigt er det samme som alle andres – to øjne dér –“ (han beskrev deres placering i luften med tommelfingeren), „næsen i midten og munden nedden under.

Det er altid det samme. Altså, hvis du havde dine to øjne på samme side af næsen, for eksempel – eller munden i panden – ville det hjælpe noget.“

„Det ville ikke se pænt ud,“ protesterede Alice. Men Klumpe Dumpe lukkede bare øjnene og sagde: „Vent, til du har prøvet det.“

Alice ventede et minut for at se, om han ville sige noget igen, men da han ikke åbnede øjnene eller tog nogen notits af hende, sagde hun: „Farvel!“ endnu en gang, og da hun heller ikke fik svar på det, gik hun stille sin vej. Men hun kunne ikke lade være med at sige til sig selv: „Det var dog det mest misfornøjede og utilfredse“ (hun gentog det højt, da det var en stor trøst at have to så lange ord at sige), „det var dog det mest misfornøjede og utilfredse menneske, jeg nogen sinde har mødt –“ Hun fik aldrig fuldført sætningen, for i samme øjeblik rystede et enormt brag hele skoven fra den ene ende til den anden.